

põhja-maa taga on suur jää-meri, kus Noa aegist jääd seido on ja senna sisse on mõni enne veesuputuse aegne koljat-elajas jäänud. — Ja kui Jaani-püäwa aed salamees Teraw-mägede peast mõne hobliko lible leiab, siis rõõmunistab ta ennast enam, kui mõni meie peremees oma umbaeas luhawa nisu üle, ja fööb hoblikaid, et seal suusnilpsab. Ning kui niisugune waene salamees wahest äparduse pärast talveks peab senna jääma, siis ehitab ta enesele senna onni, tömbab wola-s, lala nohost katutse peale ja kui siis jää-karumereš nälg fätte tuleb, siis renib ta oma naaber-waenlase katutsele ja toidab ennast seega, kui file peale katutsest ära läisub ja nahka paneb.

Maja peremees kuuleb kül, mis väljas sündib, ta mõtaks kül wa äfilise ja teeks rõõwlise suitsunina alla, kui mitte „talwe kilm sa wali mees“ õues ta oma elu järele ei varitseta. Kä seal kilmal põhja-maal, suurte lume hangede wahel liidab Krönimaa mees seega oma Jumalat, kui Händeli suure „Halleluja“ ilma wigata läbi laulab.”” —

Siin lõpetas Tüdimatta oma töne ja lubas lastele tulerval korral õhtu- ja homiku maadest rääkida. —

Kä Jõulu eel tulsi õpetaja kooli katsuma ja oli

lõifidega ilustete rahul ja lubas Jõulu-luba õhtulastele jõulu-puu teha lasta. Müufigune aži oli maa paigus nudis; seepärast ei laulnud siis lapsed mitte ükspäinis: „„Jõuals, jõuals Jõulus tulla, siis saab jaia-leiba sütua, oma köega oksi mõttta,”” ei, waid naad olid ka mõne ilusa laulu „Kristuse tulenisse lauludest” pähä õppinud.

Ja kui Jõulu-luba lätte jõudis ja minna fa seal olema juhtusin, siis seisis ilustete meelvoidega ehitud ja lühinaltest säravam kinni less tuba ja lapsed laulsid mõne ilusa laulu; wanadele luges Tüdimatta esimene püha ewangeliumi ette.

Viimataks minitsete ta veel lapsi ja ültes: „„Armsad lapsed! teite silmud säravat Jõulu rõõmusi ja votate igaüks oma jõulu kinni. Kä wahest lõõte silmud jõulu-puu peale, aga las teate fa, mis seesinane puuse teitele jutustada tahab, eh mis ta tähenab? — Vaatle, ta tahals esite oma eluläifi teile jutustada ja öösdva: „Armsad lapsed! eile ma kaswasin alles metsas, fest teisi puuid, kus tuul ja torn mind murda tahisid ja sumi fatis mu ilu maani. — Täna õhtu aga seisab siin soojas toos ja mitu säravat lühinalt täiendavat mu ilu. Teie seisate fa kui kena kuisse fall mu ümber ja maailma marud ja tuuled puhuvad teite peale ja naad tahassid teid ärasämmatada, ja fa